

Achtergrond

• In Nederland zijn in 2004 33.342 abortussen uitgevoerd. Er kan zowel in de eerste drie maanden van de zwangerschap als ook daarna geaborteerd worden. De uiterste grens volgens de Wet Afbreking Zwangerschap is die van de levensvatbaarheid van de vrucht buiten de baarmoeder. Met het oog op de huidige medische techniek worden ongeboren kinderen jonger dan 24 weken als niet levensvatbaar aangemerkt. Dit betekent in de praktijk dat de uiterste zwangerschapsduur waarbij abortus provocatus nog uitgevoerd kan worden 24 weken is. Artsen houden vaak een marge aan om er zeker van te zijn dat ze zich aan de wet houden, vandaar dat er vrijwel geen abortus bij kinderen ouder dan 22 weken uitgevoerd worden.

• God beschouwt het ongeboren leven als een volwaardig persoon (zie bijvoorbeeld Psalm 22:11 en Jeremia 1:5). Een abortus provocatus is daarom bijbels gezien het vermoorden van een medemens.

• Omdat abortus provocatus niet bijbels verantwoord kan worden, is het een 'oplossing' die in de omgang met anderen niet geadviseerd of goedgekeurd kan worden. De zonde mag en moet veroordeeld worden, maar de zondaar heeft hulp en

steun nodig. Het feit dat christenen abortus als de 'oplossing' voor een ongewenste zwangerschap afwijzen, betekent niet dat ze daarom de vrouw of het ouderpaar in de kou kunnen laten staan. In zekere zin wordt de verantwoordelijkheid voor en betrokkenheid bij de hulpvrager(s) zelfs vergroot door het afwijzen van abortus als oplossing. Goed bedoeld advies dat alleen maar wijst op de 'christelijke plicht' om het ongeboren leven te respecteren, zonder daarbij de persoonlijke strijd van de moeder ernstig te nemen, gaat voorbij aan de complexiteit van de problematiek. Dat zal vaak meer weerstand oproepen en niet helpen. Het gaat erom in de ontstane situatie de wil van God te ontdekken.

Gevoelens van schuld of boosheid krijgen de overhand. Er kan sprake zijn van woede-uitbarstingen of huilbuien. Er zijn steeds terugkerende gedachten aan de abortus of het kindje. Dit treedt vooral op rond de dag dat het kind jarig zou zijn, rond de tijd dat de abortus heeft plaatsgevonden, bij kraamvisites of in de omgang met jonge kinderen. Soms wordt gevlucht in alcohol-

of drugsmisbruik. Ook de wens tot een ander kind als 'vervanging' kan een obsessie worden. Mevrouw Dorenbos noemt een aantal zaken die een rol kunnen spelen bij het ontstaan van problemen: „Ook als vrouwen geen last hebben, weet je niet hoe ze anders in het leven zouden staan. Bij prostituees blijkt bijvoorbeeld dat er nóg meer verharding en onverschillig-

heid optreedt als ze een abortus ondergaan hebben. Blijkbaar heeft een abortus altijd invloed, hoe onverschillig je ook in het leven staat. Toch kun je wel zeggen dat als de vrouw erg twijfelt en eigenlijk onder druk de abortus laat doen, de kans groot is dat er vrij snel daarna spijt optreedt. Er is boosheid en verwijt, naar haarzelf maar ook naar degenen die haar geadviseerd

„Het is prachtig als een kindje gered wordt van de abortusdood, maar het is belangrijker dat moeder en kind gered worden voor het eeuwige leven”

„Een abortus heeft altijd invloed, hoe onverschillig je ook in het leven staat.”

hebben om die abortus te laten doen.”

Vaak is het de vader van het kind die de vrouw onder druk zet om de abortus te laten doen. Vrouwen doen het dan maar omdat ze niet tegen de argumenten van de man opgewassen zijn, of omdat ze bang zijn dat de relatie zal stuklopen. Dat laatste gebeurt echter vaak alsnog, korte of langere tijd na de abortus. „Waar zijn de mannen, waar zijn de vaders die zich verantwoordelijk voelen voor hun kind?” verzucht mevrouw Dorenbos. „Als je van haar houdt, laat je je vrouw of vriendin dat toch niet ondergaan?”

Toch zijn er ook mannen, die juist wel hun mannelijke eigenschappen om te zorgen en te beschermen willen laten gelden, maar die de kans ontnomen wordt omdat de vrouw het kind

wil laten aborteren. Bij hen is de verwerking moeilijk door boosheid en gevoelens van onmacht. Ook treedt er wel spijt op nadat de beslissing aanvankelijk aan de vrouw gelaten werd: 'Ik laat je vrij, je mag zelf beslissen.'

Martin vertelt het volgende: *Mijn vrouw was zo stellig dat ze de zwangerschap niet wilde en ik was zo onzeker van mezelf. Ik*

durfde de verantwoordelijkheid van doordrammen niet aan. (...) Ik ben ernstig depressief geweest, heb lange tijd met zelfmoordplannen gelopen. Ik heb het gevoel diep te hebben gefaald. Ik heb gefaald omdat ik niet ben opgekomen voor mijn eigen ongeboren kind. Ik liet mijn huwelijk stuklopen. Ik faalde omdat ik onmogelijk deze kwestie op een volwassen manier onder woorden kon bren-

